

SABADELLENC

Els bancs a Catalunya Una exposició plena de bones accions

Pere Font i Grasa

Fins al final del mes de gener es pot visitar a la galeria del Centre Corporatiu del Banc de Sabadell (Plaça de Catalunya, 1) una exposició certament singular, per mitjà de la qual s'intenta donar una visió de la història bancària de Catalunya. L'exposició està integrada per un centenar de documents que van des de les accions, obligacions, bons a les memòries i anuncis de la segona meitat del segle XIX a la primera meitat del segle XX. Que amb tenacitat i perseverança ha anat recollint l'Esteve Maria Faus i Mompарт i dels quals n'ha fet donació al Banc Sabadell. Doctor en dret, el

sabadellenc Faus Mompарт va iniciar la seva carrera en banca l'any 1945 quan s'incorporà al Banc Sabadell. La seva trajectòria el va portar a ser Secretari General de l'entitat i Secretari del Consell d'Administració, del qual és Conseller des de 1987. Actualment és també patró de la fundació del Banc Sabadell. És autor dels llibres: *El Banc Sabadell i el seu entorn* (1990) i *Regulació i Desregulació. Notas para la historia de la banca española* (2001).

Sol dir-se que Catalunya no ha estat terra gaire abonada a disposar de grans bancs. I l'exposició ens ho ve a demostrar. D'aquell minifundisme bancari es va passar a un allau de fallides, absorcions i maldecaps que van capgirar el pensament popular durant molts i molts anys envers la confiança amb la "rajola" i les caixes d'estalvi. Si hom repassa la bogeria de l'època de la febre d'or, s'adona de l'existència de trenta-un bancs a Catalunya, deu dels

qual pleguen abans del 1885 i deu més al tombant del segle: De tots aquests bancs, sols subsisteix avui en dia amb el seu nom i domicili originals el Banc Sabadell. De la investigació duta a terme pel senyor Faus, trobem relíquies extretes de moltes calaixeres. Com deien els antics: "paper per empape-rar", al·ludint a l'ús que calia donar-li als plec d'accions de solvència zero. Com a mínim per tapar algun forat de la paret o...arxivar-lo a la calaixera fins que la lupa xafardera d'en Faus ho valorés com objecte historicista. Un reguitzell de noms: Banco Villanueva, Banco de Girona, Banco de Manresa, Banco Ibérico, Banco de Valls, Banco Regional de Igualada, Banco de Tortosa, Banco de Lérida, Banco de Tarrasa, Crédito del Fomento de Gracia, Banco de Cataluña, Banco de Granollers, Banco de Olot, Banco de Crédito Ampurdanés, Banco Local de Tarragona, Banco de Reus, i el molt

recordat Banco de Barcelona (el del "catacrac" més espectacular abans de la guerra incivil). En fi, hi són tots els ja no hi són. Per bé que alguns d'ells, entre d'altres, la Banca Arnús (va passar al Banc Central) van gaudir d'una vida més plena de goig i bons dividends pels seus accionistes gràcies a les absorcions, fusions o altres ions segons l'època.

No cal dir que donat l'interès i l'esforç de dur a terme una tan excel·lent exposició que va més enllà de l'àmbit local sabadellenc, es d'esperar que en la mesura que avanci l'any 2003 pugui gaudir d'altres aparadors públics arreu del país. L'esforç de l'Esteve M. Faus i el bagatge històric de la mostra així ho reclama.

